

TO NESTOJÍ ZA ŘEČ

Podle slova však také jednejte

Jk 1, 22a

Milý příteli, sestro a bratře, zkušenosti člověk získává během svého života. Proto, chci-li o nějaké zkušenosti hovořit, nechtě musím mluvit o té své. Jsem již dříve narozený, takže má chůze je již značně vratká.

Mám chodítko. Je to úžasný pomocník při chůzi. Ale ten můj má i své vrtochy. Jako mezek. Postaví si hlavu. A to je důvod, proč o tom vyprávím. Jistě už jsi takové chodítko viděl. Je jich mnoho druhů. To moje má sedátko a prostor pro nákup. Mělo i opěradlo. Musel jsem ho oddělat, protože při pomoci mi za něj chytali, až bylo do dvou třetin roztrženo. Ale chodítko má také kolečka. Řekneš: samozřejmě. Já je rozdělují na přední a zadní. Ty přední mají výsadní postavení: určují směr pohybu. Proto se mohou otáčet kolem své osy. Je to jen lidmi vymyšlený přístroj pro lidi. Ale kolečka si to nemyslí. Ty přední. Když cestuji po Brně, mám obrovskou výhodu, že existují nízkopodlažní spoje. Je to sice mnohdy otázka trpělivosti, ale také pokory. Když je na zastávce chodník, a jedu-li nalehko, bez nákupu, tak je vše OK. Když nastupuji. Ale při výstupu někdy, když jsou kolečka ve vzduchu (ty přední), natočí se tak, že s chodítkem nehnu ani dopředu ani vzad. Chodítka jsou částečně na chodníku a já v dopravním prostředku (přece kvůli mně nebudou sklápět plošinu). Teď se ale objeví anděl a pomůže mi ven. Když mu poděkuji, řekne, nestálo to za řeč. Těch andělů je ale víc. Chrání mne před pádem v zaplněném dopravním prostředku, ani jim nestačím poděkovat. A když se někdy výstup nepodaří, tolik ochotných rukou je k dispozici. Z mého hlediska jsou to všechno andělé. Obyčejní, neznámí lidé. Už se s nimi asi nesetkám. A tak vidím, jak Hospodin otvírá srdce druhých. K pomoci. Proto o tom hovořím na začátku adventu. Ale já díky tomu mezkovitému chodítku potkávám mnoho andělů (oni o tom asi nevědí), tedy dobrých lidí. Řekneš: maličkost, taková pomoc je přece samozřejmost. Ale schody. To je zapeklitá věc. Mám sice své vymyšlenosti: řemen pro stoupání, řemen pro sestup. Přiznám se, že mne to dost odrovná, utahá. A když se někdo nabídne a vynese mi chodítko, cítím vděčnost.

A tak si to shrňme: je to ochota pomoci, ale mně to učí trpělivosti, pokoře a vděčnosti. A taky radosti, že mezi lidmi nevymizeli andělé. No řekni, sestro a bratře, není to důvod k slavení adventu? Vždyť očekáváme Toho, který nás toto vše učí a navíc i lásce a pravdě a vůbec ... pravé lidskosti.

Přeji tedy radostný advent. Očekávání. Toho nejlepšího, jak si dovedeme představit.